

SUPERTAVIS

laittaa
vanhemmat
kiertoon

Sari Kaarniranta

Sari Kaarniranta

SUPERTAVIS

**laittaa
vanhemmat
kiertoon**

Kuvitus Terese Bast

Aurinko
KUSTANNUS

Sisällys

I. LUKU	<i>Kännykkätauti</i>	7
2. LUKU	<i>Päin väärinpäitä</i>	11
3. LUKU	<i>Mun vanhemmat on sun vanhemmat</i>	16
4. LUKU	<i>Kadonnut pikkusisko</i>	20
5. LUKU	<i>Pitsa-Matsin kadonnut iskä</i>	24
6. LUKU	<i>Kamala kierrätysvirhe</i>	28
7. LUKU	<i>Äipän plätyt</i>	32
8. LUKU	<i>Muista kaikki mahdollinen</i>	37
9. LUKU	<i>Älä lorottele yöllä!</i>	41
10. LUKU	<i>Väärä lapsi</i>	46
11. LUKU	<i>Halloween matskuu</i>	51
12. LUKU	<i>Kukaan ei yhden puolesta</i>	54
13. LUKU	<i>Vähän liian shöpö</i>	59
14. LUKU	<i>Lapset lakossa</i>	64
15. LUKU	<i>Leikki leikkinä</i>	70
16. LUKU	<i>Sytärreik neipmehnav</i>	75
17. LUKU	<i>Lempeetä myrkkyä</i>	80
18. LUKU	<i>Pihalta pannuun</i>	84
19. LUKU	<i>Sopivasti sekoittuneita</i>	89

1. luku

Kännykkätauti

— **O**litkos vielä nukkumassa!? joku huusi.
— Missä!? toinen huusi takaisin.
— Nukkumassa! joku huusi.
— En oo ollu missään! Minä olin nukkumassa!
karjui ääni äidin kännykässä.

Äiti oli vaihtanut taas kerran puhelimensa hälytysäänen.

— Onni, älä koske siihen! älähti unenpöpperöinen äiti. Hän nousi isän vierestä sohvalta ja nappasi kännykän käteensä. — Marjakaarina, äiti vastasi puhelimeen. — On. Juu. Jep. Jes. Kyllä. Kipeä on, äiti sanoi, eli hän puhui jollekin minusta. — Ei voi tulla puhelimeen. Aaaivan. Ei saa koskea puhelimeen. Niiiiiinpä. Nyt se tuijottaa puhelinta, hän sanoi

vilkaistessaan minua. – Pitää lopettaa, Onnille tulee puhelimesta huono olo. Soitellaan moikka moi, äiti kiirehti, sulki puhelimen ja survoi sen sohvatyynyjen väliin. Sitten hän katsoi minua otsa kurtussa ja kysyi: – No, tuliko huono olo?

– Huippaako? isä kysyi.

– Yrjöttääkö? tirsкуi Annu.

Nipistin itseäni, koska en ollut varma, olinko oikeasti hereillä.

– Monta päivää on mennyt? kysyin.

– Jo yksi, äiti sanoi.

– Monta päivää on jäljellä? huokasin kuin jouluattoa odottava tonttu.

– Vain kolmetoista, äiti sanoi, ummisti silmänsä ja jatkoi päiväuniaan.

KOLMETOISTA! Kolmetoista kuolettavan tylsää ja pitkää päivää ennen kuin saisin kännykkäni takaisin! Eilen se oli viety minulta, koska äidin, isän, Kirsikka-tädin ja Bosse Åkerin mielestä minä olin kipeä. Heidän mielestään minulla oli – kännykkätauti!

Kirsikka-täti sanoi, että paransin, jos tekisin joutain muuta mukavaa kuin pelaisin kännykällä. Mielestäni muuta mukavaa oli kaikkea muuta kuin

mukavaa. Ei minun sitä paitsi tarvinnut parantua, koska olin terve kuin Teemu Pukki.

Oli kyllä totta, että olin pelannut kännykälläni paljon viime aikoina. Siihen oli olemassa erittäin hyvä syy: minun oli päästävä Romurosvo-pelissä tasolta kaksi tasolle kolmekymmentäkaksi. Sekin oli totta, että olin syntymäpäivänäni paennut pyörävaraston katolle pelaamaan, kun kummitätini Kirsikka oli tullut onnittelemaan minua. Totta oli sekkin, että olin melkein jäänyt naapurimme Bosse Åkerin sähköpotkulaudan alle, kun olin roskapussia viedessäni tuijottanut kännykkääni.

Okei, ehkä minulla tosiaankin oli lievä kännykkätauti. Minulla ei tosin ollut kuumetta eikä yskää eikä vetistä kakkaa. Ihossani ei ollut märkiviä näppylöitä, eikä varpaissani kasvanut sieni niin kuin ukilla. Jos joisin sangollisen mustaherukkamehua, saattaisin parantua iltaan mennessä.

Siihen asti minä, maailman tavallisin Onni Juhani Juntunen, en tekisi yhtään mitään. Se onnistuisi, kun ottaisin mallia Maailman tylsin perhe -kilpailun voittajista: Äiti ja isä vetelivät edelleen päikkäreitään sohvalla. Pikkusiskoni Annu leikki jätekuskia ja kolisteli roskalaatikoitamme. Lapinkoiramme

Urkki kuorsasi pääpuoli parvekkeella ja takapuoli olohuoneessa.

Nousin ylös ja laahustin keittiöön. Kun kaadoin kannuun lisää mehua, huomasin tiskipöydällä kummitätini Kirsikan tuoman pussin – *Nystykääpäjauhetta* siinä luki. Kirsikalla oli tapana tuoda meille kaikenlaisia terveystuotteita, joista osa vielä hyppi ja loikki: jauheita, juuria, marjoja, matoja, hyönteisiä, ituja ja siemeniä. Terveyttähän minä juuri nyt kaipasinkin, pikaisesti, kuten myös kännykkääni.

Avasin pussin, nuuhkaisin ja AIVASTIN! Vihreät salammat sinkoilivat päässäni. Silmissäni poksahdelti keltaisia paukkunalleja. Viimeksi minusta oli tuntunut tältä, kun olimme työntäneet Stupan kanssa chilipaprikat nenäsieraimiimme.

– Näin hirvittävän hajuisen täytyy olla superterveellistä, totesin. – *Varo päästävästä jauhetta vesijohtoverkostoon tai käy köpelösti*, luin varoituksen pussin kyljestä, ja silloin, tietysti juuri silloin, Annu hyökkäsi kimppuuni – kääpäjauhe pölisi lavuaarin pohjalle.

Köpelösti kävi, vaikka en vielä tiennytkään, miten kamalan köpelösti.

2. luku

Päin väärinpäitä

– **J**ukurttipurkki, Annu sanoi ja painoi söpönalleleimasimella otsaani. Kännykkätauti harmitti minua niin paljon, että en jaksanut edes tapella Annun kanssa. Valutin vettä lavuaariin levinneen nystykääpäjauheen päälle ja odotin, miten käy, kun käy köpelösti. – Tyhjä banaani, pahvitötterö ja purkkamöntti, Annu jatkoi ja painoi jokaisen luettelemansa jätteen kohdalla leimasimen vasten kasvojani. Tämä oli jo vähän paljon liikaa!

– Ei kipeää saa kiusata! huusin ja huidoin vimmatusti.

Pakenin mehukannu kädessä olohuoneeseen. Annu jahtasi minua kuin vampyyri verilettuja.

Onni Juhani Juntunen, tavallistakin tavallisempi poika,
täällä taas.

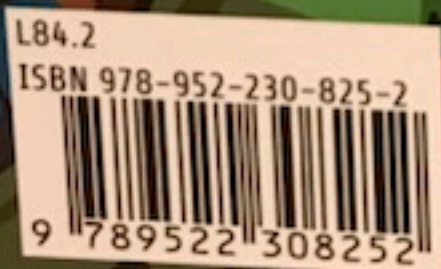
Paitsi että tavalliseksi pojaksi Onnille sattuu ja tapahtuu.
Tällä kertaa Onni sattuu toivomaan kiukkuisena kännykkä-
kiellosta, että olisipa hänellä toiset vanhemmat. Ja niin
kuin tiedämme, kannattaa varoa, mitä toivoo...

Pian koko lähiö on sekaisin: minun vanhemmat ovat sinun
vanhemmat, ja sinun vanhemmat ovat hänen! Entä missä
on söpönalleleimasimen kanssa riehuva Annu?
Ja kaikki on Onnin syytä! Vai onko?
Ja miten outo Kirsikka-täti liittyy asiaan?

Supertavis laittaa vanhemmat kiertoon
on neljäs Onni Juhani Juntusen "tavallisen
tylsästä" elämästä kertova teos.

Kansi: Terese Bast

www.aurinkokustannus.fi